

9. СВОБОДА В ПОКЛОНЕНИЕТО

II част

Скъпи приятели,

В това писмо продължавам с темата от предишното ми писмо: поклонение.

В Псалом 96:8 псалмистът поставя едно главно условие за достъп до Бога: Донесете принос и влезте в дворовете Му. В Изход 23:15 Господ потвърждава: Никой да не се яви пред Мене с празни ръце.

Има много видове приноси, които можем да донесем на Бога: благодарности, хваление, пари, притежания, дела на служение, делата на ръцете ни. Но в поклонението ние носим на Бога най-висшия принос: себе си. Всяка религиозна дейност, която не достига до принасяне на самите себе си на Бога не е истинско поклонение.

От разните Старозаветни приноси, този, който е прототип на принасянето на самите себе си на Бога е хлебният принос (вж. Левит 2:1-11). Тук се съдържат някои важни принципи, които трябва да ни водят в нашето поклонение.

Ако искаме поклонението ни да е прието от Бога, животът, който Му принасяме трябва да бъде финно смлян – напълно подчинен на цялата Божия дисциплина. Трябва да няма бучки на своеволие или непокорство.

Две неща вървяха заедно с хлебния принос: масло и ливан. Маслото – прототип на Святия Дух – ни напомня за нашата зависимост от Святия Дух, Който може да направи нашия принос приемлив.

Ливанът е ароматична смола, която сама по себе си не е много фрапираща, но когато се запали, тя излъчва едно определено ухание. Това ухание описва нашето поклонение, което се издига пред Бога.

От целия този принос само една шепа масло и брашно се горяха в огъня пред Господа; всичко останало беше за свещеника. Целият ливан, обаче, отиваше само и предимно за Господа. Това ни предупреждава, че никое човешко същество не трябва да получава ни най-малка част от поклонението на Божиите хора. Лидери, които позволяват на своите последователи да им се дава нещо, което е равно на поклонение, попадат под осъждението на Бога. Това е една от причините, поради които в последните десетилетия някои харизматични служения са завършили с крах.

Никой хлебен принос не трябва да се придружава нито от квас, нито от мед (стих 11). В I Коринтяни 5:8 Павел говори за безквасни хлябове от искреност и истина. Квасът, следователно, представлява всяка форма на неискреност и неистина.

Това отново се набляга като се изключва медът. Медът е

сладък на устните, но – за разлика от ливанът – не може да устои на огъня. Когато изгори, той става черна лепкава маса. В нашето поклонение трябва да избягваме всякакви преувеличения или празна религиозна фразеология. Да не се осмеляваме да правим някакви изповеди или посвещения, които няма да устоят на проверката на огъня.

И накрая, всеки хлебен принос трябва да се подправи със солта на завета (стих 13). Бог влиза в трайни взаимоотношения с човека само въз основа на завет – т. е. взаимно посвещение между Бога и човека. Бог посвещава Себе Си на вярващия, но в замяна вярващият трябва да посвети себе си на Бога. Поклонение, което не произтича от заветно посвещение е безсолно и неприемливо.

Достъп до Бога

В Псалом 100:4 псалмистът определя два последователни етапа в идването при Бога: Влезте през портите Му с благодарение (букв. превод) и в дворовете Му с хваление. Първо: с благодарение влизаме през портите. След това, с хваление минаваме през дворовете. Така имаме пряк достъп до Бога. В противен случай, може да се молим на Бога и Той ще ни чуе, но ние се молим от разстояние.

Ще бъдем като десетте прокажени, описани в Лука 17:12-19. Може да викаме към Исус от разстояние, Той ще ни чуе и ще се смили над нас, но няма да можем да се приближим.

Забележително е, че единственият прокажен, който всъщност дойде близо до Исус беше този, който се върна, за да Му благодари. Исус му каза: Твоята вяра те изцели – на гръцки език те спаси. Всичките десет прокажени бяха изцелени, но само един, който Му благодари, се спаси.

В Псалом 95:1-7 псалмистът ни превежда през същите два етапа при идването ни при Бога: благодарение и хваление. Но след това ни води една стъпка по-нататък – в поклонение. Стихове 1 и 2 описват шумно, празнично хваление и благодарение. Стихове 3, 4 и 5 посочват причината за нашето хваление: великолепието на Божието творение. Но в стих 6 преминаваме към поклонение:

Дойдете да се поклоним и да припаднем, да коленичим пред Господа нашия Създател.

Още веднъж виждаме, че поклонението се изразява чрез положение на тялото ни – падане и коленичене.

Стих 7 ни открива причината, поради която трябва да се покланяме: Той е нашият Бог. Поклонението е само и изключително за Бога. Този, на Когото се покланяме е нашият Бог.

Но заключителната строфа на стих 7 ни завежда една стъпка по-напред: Днес, ако искате да слушате гласа Му. След шумното, бурно хваление от предходните стихове, настава особен вид тишина,

която произлиза само от поклонението. В тишината чуваме само един звук: гласът на Господа. В такава обстановка Бог може да ни говори с яснота и власт, които не могат да дойдат по друг начин.

Тишината е важна част от истинското поклонение. Трябва да стигнем до момента, когато не представяме нужди за молитва, нямаме личен план, нямаме ограничение от времето. Единственото ни желание е да бъдем в присъствието на Бога. Това, което последва, трябва да дойде по Божия инициатива, а не нашата.

Да седнем при нозете на Исус

В Лука 10:38-42 Мария (сестрата на Лазар и Марта) ни показва пример: тя седна при нозете на Исус и слушаше словото Му. Марта, от друга страна се разсейваше с много слугуване. Тя помоли Исус да каже на Мария да ѝ помогне, но Исус отговори: Едно нещо е потребно и Мария избра добрата част, която няма да ѝ се отнеме.

Колко посветени Божии служители днес са като Марта: разсейват се с много служене? Те са твърде заети, за да си губят времето с Исус, само като седят при нозете Му.

Резултатът от времето, което Мария прекара при нозете на Исус е описан по-късно в Йоан 12:3-7. Докато всички други ученици седяха на трапезата и се хранеха, Мария взе един литър миро от чист и скъпоценен нард, скъп парфюм; помаза нозете на Исуса, и с косата си отри нозете Му; и къщата се изпълни с благоухание от мирото (стих 3). Това беше акт на поклонение, изразен чрез благоуханието, което изпълни къщата.

Другите ученици упрекнаха Мария за нейната разточителност, но Исус ѝ даде Своето одобрение като каза: Оставете я; понеже го е запазила за деня на погребението Ми.

Явно Мария беше единствената ученичка, която тогава разбра, че Исус трябваше да умре. Дали беше научила тази тайна, докато седеше в нозете Му?

Общоприета юдейска практика в ония дни е било помазването на тялото, което се е подготвяло за погребение. Поради предстоящата смърт на Исус, Мария помаза тялото Му с най-скъпото миро, което притежаваше. Само тя имаше тази привилегия. По-късно, други жени дойдоха при гроба, за да помажат тялото на Исус (вж. Марк 16:1). Но те бяха твърде закъсниели! Той вече беше възкръснал от гроба.

О, да можеха Божиите люде днес да отделят време и да седнат при нозете на Исус! Тогава със сигурност щяхме да бъдем по-разточителни в нашето поклонение. Вероятно щяхме да бъдем и отворени за специално откровение, което не идва по друг начин.

Примерът на поклонение в небето

Видението на Исая на серафимите ни дава един бегъл поглед върху поклонението, което се провежда в небето (вж. Исая 6:1-8). Думата сераф е пряко свързана с еврейската дума за горене. Серафимите са огнени създания. Всеки от тях има шест крила (докато херувимите в Езекил 1:6 имат по четири).

Поклонението на серафимите се изразявало по два начина: говорене от устата им и действие на тялото им. С устата си те казвали: *Свят, свят, свят* е Господ на Силите. Свят е единственото прилагателно име в Писанията, което се употребява три пъти в едно изречение към Господа.

Серафимите използвали крилата си по три начина. С две от тях покривали лицата си; с две покривали нозете си; с две летели. Покриването на лицата и нозете им представлявало акт на поклонение. Летенето е акт на служение. Те използвали четири крила за поклонение и само две за служение.

Божиите хора на земята трябва да следват този модел. Първо: трябва да поставим два пъти повече ударение върху поклонението, отколкото върху служението. Второ: трябва да признаем, че ефективното служение трябва да произтича от поклонението. Точно по време на поклонение ние получаваме откровение и водителство за нашето служение.

В Откровение глава 4 сме въведени в тронната зала на небето. От там се управлява вселената. Главното ударение е върху поклонението.

Живите същества с шест крила явно съответстват на серафимите от видението на Исая. Те казват същото, думата свят се изговаря три пъти: *Свят, свят, свят*.

В глава 5 в центъра на внимание е Лъвът от племето Юда, който е закланото Агне. Той стои в центъра на трона. Присъствието Му вечно напомня, че победата идва, когато дадем живота си. От трона излизат непрестанно разпространяващи се кръгове на поклонение, които в крайна сметка ще включат цялата вселена.

Първо: там са четирите живи същества и двадесет и четирите старци, които се покланят по лице и пеят нова песен (стихове 8-10). След това има милиони ангели, които прогласяват със силен глас: *Достойно е Агнето!* (стихове 11-12) После всички други създания в небето, на земята и под земята и в морето се присъединяват в хор от благословения към Този, който седи на трона и на Агнето (стихове 13-14). Кулминацията е последното: *Амин* от четирите живи същества и двадесет и четирите старци (стих 14).

Единственият достоен да заеме центъра на такова поклонение е закланото Агне. Ако поклонението ни на земята трябва да се съобрази с това в небето, то също трябва да постави в центъра: *Този, който седи на трона и Исус Агнеца, който стои пред Него*. В служба на Господаря

Дерек Принс
разпространението на поучителните писма е безплатно®